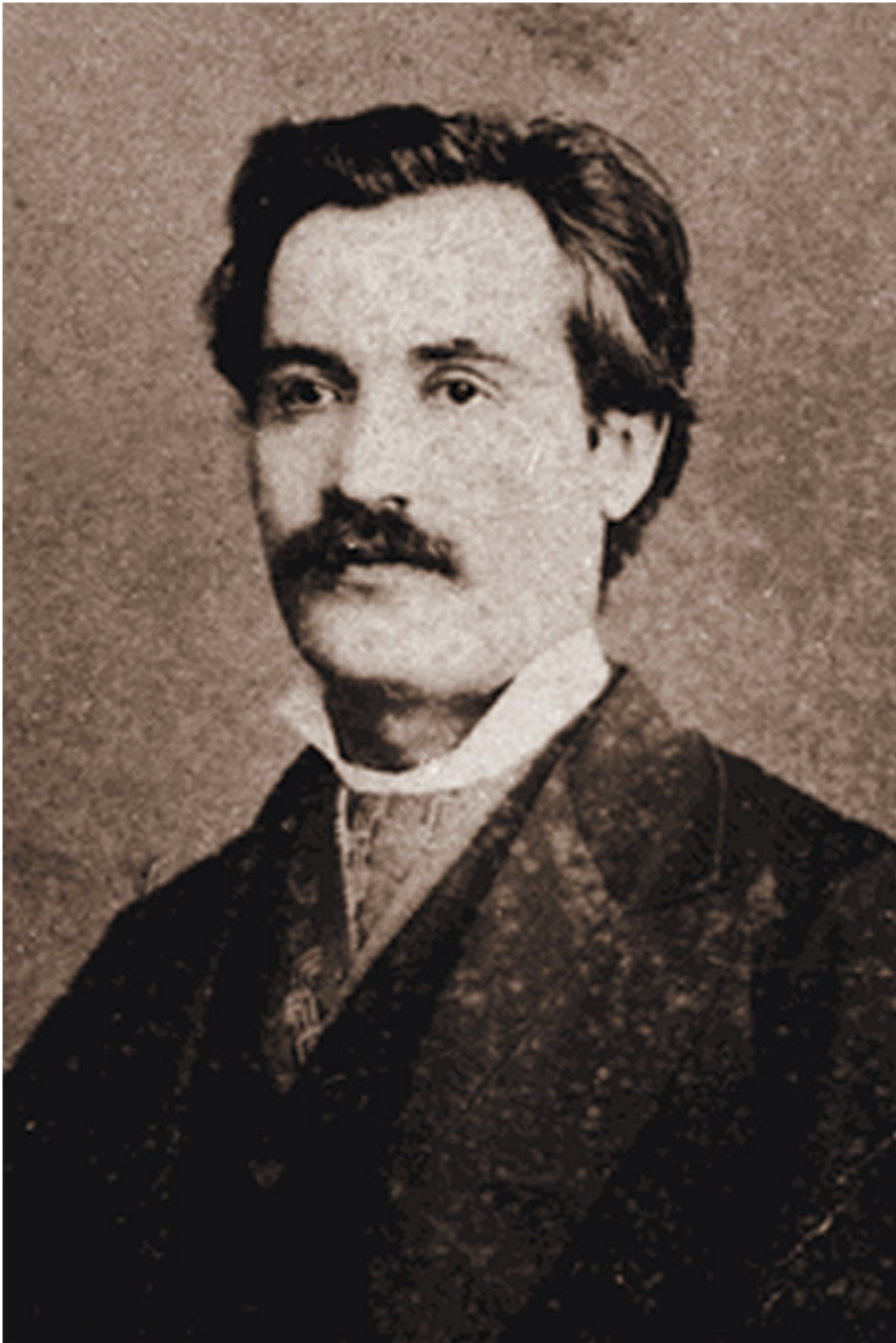

Eminescu pentru Basarabia!

Fragmente din articolele publicate de Mihai Eminescu în ziarul „Timpul”, în 1878:

„Însuși numele „Basarabia” țipă sub condeiele rusești. Căci

Basarabia nu însemnează decât țara Basarabilor, precum Prusia înseamnă țara rușilor, România țara românilor. Pe la 1370 Mircea I Basarab, care se intitula Despota Dibrudiciei, adică despotul Dobrogei, Domn al Silistrei și al țărilor tătărăști, întinse marginile domniei sale până la Nistru de-a lungul țărmului Mării Negre, cucerind aceste locuri de la tătari. Pentru capătul veacului al patrusprezecelea stăpânirea Valahiei asupra acestor locuri e necontestabilă”.

„Cu sabia n-a fost luată însă nici Bucovina de austriaci, nici Basarabia de ruși, ci prin fraudă”.

(Timpul, 1 martie 1878)

„Cu un cuvânt, de la Rusia nu primim nimic. N-avem nevoie de patronajul ei special și nu-i cerem decât ceea ce sântem în drept a-i cere ei, ca oricărui om de rând, cu fața curată: să respecte pe deplin convenția încheiată cu noi. Nici s-a bătut pentru noi, nici n-am poftit-o să se bată; deci nu are dreptul de a trata cu Turcia în numele nostru. Nici ea s-a luptat pentru noi, nici noi pentru dânsa, ci fiecare pentru sine și ale sale; ea pentru a împlini mandatul Europei și pentru confrății ei de peste Dunăre; noi pentru noi.

Deci încă o dată: Nu voim s-auzim de nici un aranjament cu Rusia, nu-i concedem dreptul de a trata în numele nostru, căci n-am însărcinat-o nici noi cu aceasta, nici puterile europene”.

(Timpul, 28 ianuarie 1878)

„Dar cu ce drept pretinde Rusia bucata noastră de Basarabie, pe care am căpătat-o înapoi, drept din dreptul nostru și pământ din pământul nostru? Pe cuvântul cum că onoarea Rusiei cere ca să se ia o bucată din România. Va să zică onoarea Rusiei cere ca să se ia pe nedrept o bucată din România și aceeași onoare nu cere respectarea convenției iscălită ieri. Ciudată onoare într-adevăr! Și pe ce se întemeiază acest point d'honneur?

Fost-au Basarabia cucerită cu sabia? Nu. Prin tratatul de București de la 1812 s-a făcut această cesiune, nu ca preț al păcii, căci Turcia n-avea nevoie de pace, ci tocmai Rusia. Napoleon era asupra intrării în Rusia și trupele rusești se întorceau în marș forțat, în ruptul capului, luând fașa pământului românesc pe tălpile lor”.

(...)

Mandatarul Europei vine să mîntuie popoarele creștine de sub jugul turcesc și începe prin a-și anexa o parte a unui pămînt stăpînit de creștini, în care nu-i vorba de jug turcesc? Ciudată mîntuire într-adevăr.

Cuvîntul nostru este: De bunăvoie niciodată, cu sila și mai puțin.

(Timpul, 25 ianuarie 1878)

„Cestiunea retrocedării Basarabiei cu încetul ajunge a fi o cestiune de existență pentru poporul român. Puternicul împărat Alexandru II stăruiește să câștige cu orice preț stăpînirea asupra acestei părți din cea mai prețioasă parte a vetrei noastre strămoșești.

Înțelegem pe deplin această stăruință, deoarece, la urma urmelor, pentru interesele sale morale și materiale, orice stat face tot ce-i stă prin putință: Rusia este o împărăție mare și puternică, iară noi sîntem o țară mică și slabă; dacă dar țarul Alexandru II este hotărât a lua Basarabia în stăpînirea sa, pentru noi, Basarabia e pierdută. Dar dacă ne dăm bine seama, nici nu e vorba să pierdem ori să păstrăm Basarabia: vorba e cum o vom pierde ori cum o vom păstra.

Nenorocirea cea mare ce ni se poate întîmpla nu este că vom pierde și rămășita unei prețioase provincii pierdute; putem să pierdem chiar mai mult decât atîta, încrederea în trăinicia poporului român.

În viața sa îndelungată niciodată poporul român nu a fost la înălțimea la care se află astăzi când cinci milioane de români

sânt uniți într-un singur stat. Mihai Viteazul a izbutit să împreune sub stăpânirea sa trei țări și să pregătească întemeierea unui stat român mai puternic, a fost însă destul ca Mihai Viteazul să moară pentru ca planul urzit de dânsul să se prăbușească. Statul român de astăzi a trecut însă prin mai multe zguduiri și rămâne statornic, fiindcă are două temelii: conștiința românilor și încrederea marilor națiuni europene.

Dacă vom câștiga de trei ori atât pământ pe cât avem și vom pierde aceste temelii, statul român, fie el oricât de întins, va deveni o cestiune trecătoare, iar dacă ne vom păstra temeliiile de existență socială, Rusia ne poate lua ce-i place și pierderile ne vor fi trecătoare. Astăzi e dar timpul ca să întărim, atât în români, cât și în popoarele mari ale Apusului, credința în trăinicia poporului român.

Rusia voiește să ia Basarabia cu orice preț: noi nu primim nici un preț. Primind un preț, am vinde; și noi nu vindem nimic!

Guvernul rusesc însuși a pus cestiunea astfel încât românii sunt datori a rămânea până în sfârșit consecuenți moțiunilor votate de către Corpurile legiuitoare; nu dăm nimic și nu primim nimic.

Românul care ar cuteza să atingă acest principiu ar fi un vânzător”.

(Timpul, 10 februarie 1878)

„Pe câtă vreme Basarabia este în mâinile noastre, Rusia nu va putea cuceri Orientul. Căci, după cât dam noi cu socoteala din ciudatele teorii a frontierelor naturale, a barierelor ostile de învins și a victoriilor repurtate la Cahul și Ismail, cam asta este intenția puternicului nostru vecin”.

„Drepturile noastre asupra întregii Basarabii sunt prea vechi și prea bine întemeiate, pentru a ni se vorbi cu umbra de cuvânt de onoarea Rusiei angajata prin tratatul de Paris. Basarabia întreagă a fost a noastră, pe când Rusia nici nu se megieșa cu noi, Basarabia întreagă ni se cuvine, căci e pământ drept al nostru și cucerit cu plugul, apărat cu arma a fost de la începutul veacului al patrusprezecelea încă și până în

veacul al nouăsprezecelea”.

(Basarabia – Timpul, Martie, 1878)

„... Rusia nu se mulțumește de a fi luat o parte mare și frumoasă din vatra Moldovei, nu se mulțumește de a fi călcat peste granița firească a pământului românesc, ci voiește să-și ia și sufletele ce se află pe acest pământ și să mistuiască o parte din poporul român.

Rusia nu a luat această parte din Moldova pentru ca să-și asigure granițele, ci pentru ca să înainteze cu ele, și nu voiește să înainteze decât spre a putea stăpâni mai multe suflete.

Tocmai puși față în față cu viața rusească românii au început a fi cu atât mai vârtos pătrunși de farmecul vieții lor proprii, de bogăția și superioritatea individualității lor naționale; tocmai fiind puși în contact cu rușii, românii erau mândri de românitatea lor.

E nobil răsadul din care s-a prăsit acest mic popor românesc, și, deși planta nu e mare, rodul e frumos și îmbelșugat; cele două milioane de români au adunat în curgerea veacurilor mai multe și mai frumoase comori decât nouăzeci de milioane de ruși vor putea să adune cândva.

Nu! Înfrâurirea firească a Rusiei ne este stricăcioasă, dar ea nu ne poate nimici. Pentru ca să ne ia individualitatea, Rusia ar trebui să ne dea alta în schimb, și, cel puțin deocamdată, nu suntem coțți pentru o asemenea degenerare.

De câte ori rușii se vor pune în atingere cu noi, vor trebui să simtă superioritatea individualității noastre, să fie supărați de acest simțământ și să ne urască mai mult și tot mai mult.

Fără îndoială această ură a fost întemeiată pe timpul când între Moldova și așa-numita Basarabia comunicația era liberă. Rușii s-au încredințat că această libertate este primejdioasă numai pentru dânșii și pentru aceasta au închis granițele ermeticește și au curmat atingerea între românii de peste Prut și restul poporului român.

De atunci și până acum măsurile silnice pentru stârpirea românismului se iau fără de curmare. Administrația, biserica și școala sunt cu desăvârșire rusești, încât este oprită a cânta în ziua de Paști „Hristos a înviat” în românește.

Nimic în limba românească nu se poate scrie; nimic ce e scris în limba românească, nu poate să treacă granița fără de a da loc la presupusuri și persecuțiuni; ba oamenii de condiție se feresc de a vorbi în casă românește, pentru ca nu cumva o slugă să-i denunțe; într-un cuvânt, orice manifestație de viață românească e oprită, rău privită și chiar pedepsită. Sute de ani, românii au fost cel puțin indirect stăpâniți de turci: niciodată însă în curgerea veacurilor, turcii nu au pus în discuție limba și naționalitatea română. Oriunde însă românii au căzut sub stăpânirea directă ori indirectă a slavilor, dezvoltarea lor firească s-a curmat prin mijloace silnice.

Un stat român înconjurat de state slave poate să fie pentru vrăjmașii poporului român o iluziune plăcută; pentru români însă el este o nenorocire, care ne prevestește un nou șir de lupte, o nenorocire, pentru care nu ne mângâie decât conștiința trăinicieii poporului român și nădejdea de izbândă”.

(Opere)

Sursa: **1812 / Basarabia-Bucovina.Info**

Mihai-Eminescu.Ro

O SCENĂ DIN TIMPUL CONGRESULUI DIN BERLIN

ROMANIA... Ingrată fumei, drept recunoștință că i-am arăpat unirea, mi-a răpit copilul. Fie blestemată
DOBROGEA... Consolă-te mamă, Dumnezeu e bun, și ne-o va reda, precum m'a redat și de mine.

Art. M. B. Beer București.